

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε.Ευθυμίου, Ε. Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 12639/17

Κατηγορητήριο καταχωρηθέν από

MARIA BOYRΗ

-v-

1.SPLISH-SPLASH CAR WASH LTD(HE276864)
2.ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΦΑΤΖΑΝΙΔΗΣ
3.ΜΙΧΑΕΛΑ ΣΙΝΤΟΑΔΕΡ

Ημερομηνία: 20/6/22

Για την κατηγορούσα αρχή: κ. Γ. Χριστοφίδης

Για κατηγορούμενο: κ.Γ.Πολυχρόνης με κ.Γ.Εφφέ

Κατηγορούμενος 2 παρών.

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η κατηγορουμένη 1 («Κ1») αντιμετωπίζει στην παρούσα, κατηγορία κοινής οχληρίας,¹ ενώ ο κατηγορούμενος 2 («Κ2») για συνδρομή στην πρόκληση κοινής οχληρίας. Συγκεκριμένα καταλογίζεται στην Κ1 ότι από τον Σεπτέμβριο 2011 μέχρι και την 9/10/17 λειτουργεί επιχείρηση πλυντηρίου αυτοκινήτων με την επωνυμία “Splish - Splash” με τέτοιο τρόπο που προκαλεί θόρυβο πέραν του επιτρεπόμενου με αποτέλεσμα να προκαλείται οχληρία και να μην μπορεί η παραπονουμένη να απολαμβάνει την ακίνητη της περιουσία. Ο Κ2 κατηγορείται ότι συνέδραμε ως αξιωματούχος της Κ1 στην πρόκληση της οχληρίας. Εναντίον της κατηγορουμένης 3 η υπόθεση απεσύρθηκε πριν την έναρξη της Ακροαματικής Διαδικασίας.

1 κατά παράβαση του άρθρου 186 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154

Μετά το κλείσιμο της υπόθεσης της κατηγορούσας αρχής οι συνήγοροι υπεράσπισης εισηγήθηκαν με αναλυτική γραπτή αγόρευση ότι δεν αποδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 74(1)(β) της Ποινικής Δικονομίας Νόμου, εναντίον των κατηγορουμένων, προβάλλοντας και θέση περί παραγραφής των αδικημάτων. Ως εκ τούτου κάλεσαν το Δικαστήριο να αθωώσει και απαλλάξει αμφοτέρους τους κατηγορουμένους στον παρόν στάδιο. Αντίθετη ήταν η θέση του συνηγόρου της κατηγορούσας αρχής, ο οποίος υποστήριξε ότι έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον των κατηγορουμένων και εισηγήθηκε όπως αμφοτέροι κληθούν σε απολογία.

Τα όσα ανέφεραν για υποστήριξη των θέσεων τους οι συνήγοροι στις αγορεύσεις τους αποτελούν μέρος του φακέλου της υπόθεσης, λαμβάνονται υπόψη και αναφορά θα γίνει όπου κρίνεται απαραίτητο.

Νομική πτυχή

Σύμφωνα με το άρθρο 74 (1)(β) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.155, μετά το πέρας της μαρτυρίας για την Κατηγορούσα Αρχή, η Υπεράσπιση δύναται να εισηγηθεί ότι δεν έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση ούτως ώστε ο κατηγορούμενος να κληθεί σε απολογία. Η νομολογία, ως προς το πότε δικαιολογείται η απαλλαγή του κατηγορούμενου σ' αυτό το στάδιο, είναι ευθυγραμμισμένη.

Στην υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Χριστοδούλου**² αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

«Όπως ο όρος "εκ πρώτης όψεως υπόθεση" υποδηλώνει η κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση δικαιολογείται μόνο όταν ως θέμα πρώτης όψεως, δηλαδή, μετά την προκαταρκτική θεώρηση της υπόθεσης, δικαιολογείται η κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση. Ο όρος "εκ πρώτης όψεως υπόθεση" χρησιμοποιείται σε αντιδιαστολή με την εις βάθος θεώρηση και τελική όψη της υπόθεσης, δηλαδή, την απόδειξη της κατηγορίας πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας. Χρήσιμη ανάλυση του όρου "εκ πρώτης όψεως υπόθεση" γίνεται στην απόφαση της ολομέλειας In Re Kakos [\(1985\) 1 C.L.R. 250](#).

² [\(1990\) 2 AAL 133](#)

Το δικαστήριο δεν προβαίνει κατά κανόνα στην αξιολόγηση της μαρτυρίας της Κατηγορίας στο ενδιάμεσο στάδιο της δίκης. Άλλωστε, τέτοια αξιολόγηση θα οδηγούσε, μεταξύ άλλων, στη δημιουργία προκατάληψης εναντίον του κατηγορούμενου οποτεδήποτε κρινόταν ότι η μαρτυρία της Κατηγορίας είναι αξιόπιστη. Και εδώ έγκειται η σημασία της Πρακτικής του 1962 που υιοθετήθηκε στην απόφαση της ολομέλειας *Azinas and Another v. Police*, (1981) 2 C.L.R. 9 και κρίθηκε ότι ενσωματώνει τις αρχές που εφαρμόζονται για να διαπιστωθεί αν η Κατηγορία έχει τεκμηριώσει εκ πρώτης όψεως υπόθεση. Η πρώτη όψη του πράγματος είναι εκείνη η οποία χαρακτηρίζεται από τα εξωτερικά του γνωρίσματα. Είναι με αυτή την έννοια που ο όρος χρησιμοποιείται στην Πρακτική του 1962. Η απαλλαγή του εφεσίβλητου δικαιολογείται μόνο όταν,

(α) δεν στοιχειοθετείται εξ αντικειμένου η υπόθεση της Κατηγορίας λόγω της απουσίας ενός ή περισσότερων των συστατικών στοιχείων του εγκλήματος, και

(β) Οποτεδήποτε η μαρτυρία είναι τόσο αντινομική ή στερείται πειστικότητας, σε βαθμό που κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασίσει σ' αυτή την καταδίκη του κατηγορούμενου.

Και στη δεύτερη περίπτωση το κριτήριο είναι αντικειμενικό διότι το μέτρο δεν είναι οι εκτιμήσεις του συγκεκριμένου δικαστηρίου αλλά εκείνες ενός νοητού λογικού δικαστηρίου. Στην υπόθεση *Azina* (ανωτέρω), το δικαστήριο επεσήμανε ότι η προγενέστερη κυπριακή απόφαση *Rex v. Mustafa Kara Mehmed*, 16 C.L.R. 46 συσχετίζεται με την ερμηνεία και εφαρμογή των νομοθετικών διατάξεων που ίσχυαν κατά το χρόνο της έκδοσης της, δηλαδή, των Άρθρων 143 και 144 της Περί των Κυπριακών Δικαστηρίων Διαταγής του 1927, η οποία δέσμευε το πρωτόδικο δικαστήριο να εξετάσει, μετά το πέρας της υπόθεσης της Κατηγορίας, κατά πόσο η προσαχθείσα μαρτυρία ήταν επαρκής για να υποστηρίξει την καταδίκη. Οι διατάξεις του Άρθρου 74(1)(β) του Κεφ. 155 εναρμονίζονται, όπως επεξηγείται, με τα αγγλικά θέσμια στον προσδιορισμό εκ πρώτης όψεως υπόθεσης και για το λόγο αυτό τόσο η Πρακτική του 1962 όσο και η σχετική αγγλική νομολογία (Βλέπε μεταξύ άλλων: (α) *Wiseman & Another v. Bomeman & Others* [1967] 3 All E.R. 1045. (b) *Cozens v. Brutus* [1972] 2 All E.R. 1. (c) *Ellis v. Jones* [1973] 2 All E.R. 893. (d) *R. v. Galbraith* [1981] 2 All E.R. 1061. (e) *R. v. Barker* (Note [1975] 65 Cr.App.R. 287) οριοθετούν το πλαίσιο διαπίστωσης εκ πρώτης όψεως υπόθεσης.»

Τα πιο πάνω επανήλθθηκαν πρόσφατα από το Εφετείο στις υποθέσεις **Αστυνομία v. Κουτούρης**³ και **Γενικός Εισαγγελέας v. Λιλλητου**⁴

Ο κατηγορούμενος πρέπει να κληθεί σε απολογία μόνο σε περίπτωση που η Κατηγορούσα Αρχή έχει παρουσιάσει μαρτυρία αρκετά ισχυρή στην ουσία της που να καθιστά την καταδίκη του κατηγορουμένου μια πραγματική δυνατότητα, αν δεν δοθεί από αυτόν κάποια εξήγηση, αλλιώς ο κατηγορούμενος θα κληθεί όχι για να

3 Ποινική Έφεση Αρ. 169/2020, ημ.9/6/2021

4 Ποινική Έφεση Αρ. 194/2020 ημ.17/5/2021

υπερασπίσει τον εαυτό του, αλλά για να διορθώσει της ατέλειες που υπάρχουν στην μαρτυρία που δόθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή.

Η λογική υποψία δεν είναι αρκετή για να δημιουργήσει εκ πρώτης όψεως υπόθεση (βλ. **Shaaban bin Hussien v. Chong Fook Kam**⁵).

Συνεπώς, έχοντας υπόψη τα ανωτέρω, το Δικαστήριο εκείνο το οποίο έχει να επιτελέσει σ' αυτό το στάδιο είναι η αντικειμενική θεώρηση της υπόθεσης και κατ' επέκταση εάν, αντικειμενικά, η μαρτυρία που παρουσιάστηκε δεν στοιχειοθετεί ένα από τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος ή εάν είναι τόσο αντινομική που κανένα λογικό Δικαστήριο θα βασιζόταν σε αυτή για να καταδικάσει τους Κατηγορούμενους.

Προχωρώ στην εξέταση των κατηγοριών. Το επίδικο στην παρούσα αδίκημα κατά της Κ1 εδράζεται στο άρθρο 186 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο υπό τον πλαγιότιτλο «Κοινή οχληρία» προβλέπει τα ακόλουθα:

«186. Όποιος διενεργεί πράξη που δεν είναι εξουσιοδοτημένη από το νόμο ή παραλείπει να εκτελέσει καθήκον που επιβάλλεται από το νόμο και συνέπεια αυτού προκαλεί οποιαδήποτε κοινή βλάβη ή κίνδυνο ή ενόχληση ή παρεμποδίζει ή προκαλεί ενόχληση στο κοινό κατά την άσκηση κοινών δικαιωμάτων, διενεργεί πλημμέλημα, το οποίο καλείται κοινή οχληρία και υπόκειται σε φυλάκιση ενός χρόνου.

Είναι αδιάφορο ότι η πράξη ή παράλειψη για την οποία πρόκειται, διευκολύνει μεγαλύτερο μέρος του κοινού παρά το ενοχλημένο από αυτή, το γεγονός όμως ότι διευκολύνει τη νόμιμη άσκηση των δικαιωμάτων μέρους του κοινού είναι δυνατόν να φανερώνει ότι τέτοια πράξη ή παράλειψη δεν είναι οχληρία για οποιοδήποτε μέρος του κοινού».

Από το λεκτικό της πιο πάνω διάταξης, σε συνδυασμό με τις λεπτομέρειες της επίδικης κατηγορίας, προκύπτει ότι τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος είναι:

1. Ο κατηγορούμενος να διενεργεί πράξη που δεν είναι εξουσιοδοτημένη από το νόμο,
2. Συνεπεία της εν λόγω πράξης να προκαλεί ενόχληση στο κοινό κατά την άσκηση κοινών δικαιωμάτων.

5 [1970] 2 W.L.R. 441

Ως λέχθηκε στην **Κωνσταντίνου ν. Αστυνομίας**⁶, η κατηγορία της κοινής οχληρίας του άρθρου 186 διακρίνεται από την ιδιωτική οχληρία και εξομοιώνεται με την δημόσια οχληρία. Όσον αφορά την εν λόγω διάκριση γίνεται παραπομπή στο ακόλουθο απόσπασμα από το σύγγραμμα **Russell on Crime**,⁷(η μετάφραση γίνεται στην ίδια την απόφαση):

«Η οχληρία ή η ενόχληση σημαίνει οτιδήποτε το οποίο προκαλεί βλάβη, στενοχωρία ή ζημιά. Οι οχληρίες είναι δύο ειδών: δημόσια ή κοινή οχληρία η οποία επηρεάζει ουσιαστικά το κοινό, και αποτελεί ουσιαστική ενόχληση για όλους τους υπηκόους... .. και ιδιωτική οχληρία η οποία μπορεί να προσδιοριστεί σαν οτιδήποτε το οποίο προκαλεί ουσιαστική ανησυχία και ενόχληση, σε οποιοδήποτε άτομο κατά την χρήση για συνηθισμένους σκοπούς της κατοικίας του ή της περιουσίας του».

Όσον αφορά την επάρκεια της μαρτυρίας για απόδειξη τέτοιας οχληρίας, στην ίδια απόφαση γίνεται αναφορά στο σύγγραμμα **Archbold “Criminal Pleading Evidence and Practice”**⁸. Από τα εκεί αναφερόμενα προκύπτει ότι πρέπει να αποδειχθεί ότι η συγκεκριμένη πράξη πρέπει να είναι είτε επιβλαβής στην υγεία ή τόσο ενοχλητική ώστε να αφαιρεί με αισθητό τρόπο από την απόλαυση της ζωής και περιουσίας στην περιοχή της. Έτσι για παράδειγμα, για τις οσμές δεν είναι αναγκαίο να είναι επιβλαβείς στην υγεία. Είναι αρκετό αν είναι ενοχλητικές για τις αισθήσεις. Πρέπει επίσης να αποδειχθεί ότι πρόκειται για κατοικημένη περιοχή ή κοντά σε υπεραστικό δρόμο γιατί το κατά πόσο είναι οχληρία εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τον αριθμό των κατοίκων και την συγκέντρωση κόσμου στην συγκεκριμένη περιοχή, το οποίο αποτελεί ζήτημα πραγματικό.

Στην Αγγλία το αδίκημα της κοινής οχληρίας, παρά το ότι αποτελεί αδίκημα του κοινοδικαίου, εξακολουθεί να ισχύει και θεωρείται σημαντικό λόγω της ιδιότητας του να προσαρμόζεται και να ισχύει σε περιπτώσεις που δεν καλύπτονται από άλλες ειδικές νομοθεσίες που έχουν θεσπισθεί⁹. Διαφωτιστικά ως προς το επίδικο αδίκημα είναι και τα ακόλουθα αποσπάσματα από το σύγγραμμα **Blackstone’s “Criminal Practise”**¹⁰:

The Public Nature of the Nuisance

6 (1998) 2 A.A.Δ 216

7 12^η έκδοση, Τόμος 2, σελ. 1387

8 42^η έκδοση, παραγ. 27-50

9 **Archbold “Criminal Pleading Evidence and Practice”** 2002 παρ. 31-41

10 2003, B11.102

In order to establish that a crime has been committed, it is necessary to establish the essential public nature of the nuisance. It is clear that not all the public need be affected. But it must be established that the act or omission was sufficiently widespread or indiscriminate as to amount to a public rather than a private nuisance. In A-G v PYA Quarries Ltd [1957] 2 QB 169, Romer LJ stated:

*any nuisance is 'public' **which materially affects the reasonable comfort and convenience of life of a class of Her Majesty's subjects**. The sphere of the nuisance may be described generally as 'the neighbourhood'; but the question whether the local community within that sphere comprises sufficient number of persons to constitute a class of the public is a question of fact in every case. It is not necessary, in my judgment, to prove that every member of the class has been injuriously affected; it is sufficient to show that a representative cross-section of the class has been so affected for an injunction to issue.*

*In the same case, Denning LJ said, 'a **public nuisance is a nuisance which is so widespread in its range or so indiscriminate in its effect that it would not be reasonable to expect one person to take proceedings on his own responsibility to put a stop to it, but that it should be taken on the responsibility of the community at large**'. In that case, there was a public nuisance where 30 houses and the highway were affected by dust and noise from the workings of a quarry (see also *Mutters (1864) Le & Ca 491*)...».*

Αναφορικά δε με το κατά πόσο η πράξη η οποία προκαλεί την οχληρία είναι εξουσιοδοτημένη από τον Νόμο, σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από το σύγγραμμα **Archbold** ¹¹ :

Statutory authorisation

A statute may authorise and legalise acts which would otherwise amount to a nuisance: R. v. Pease (1832) 4 B. & Ald. 30 - confirmed in Hammersmith etc., Ry v. Brand (1869) L.R. 4 H.L. 171; London, Brighton and South Coast Ry v. Truman (1885) 11 App.Cas. 45; Withington Local Board of Health v. Corporation of Manchester [1893] 2 Ch. 19; Att.-Gen. v. Mayor, etc., of Nottingham [1904] 1 Ch. 673. But the statutory authorisation will not protect those relying on it unless: (a) it is given specifically or by necessary implication (Metropolitan Asylum District Managers v. Hill (1881) 6 App.Cas. 193; and cases above cited; Canadian Pacific Ry v. Parke [1899] A.C. 535); and (b) the manner of doing the act follows the authority of the statute, and avoids causing a nuisance if it can be avoided by reasonable care: London, Brighton and South Coast Ry v. Truman, ante; Craies on Statute Law, 7th ed., 1971, pp. 277-279. It is not unusual for a statute expressly to reserve liability to indictment for nuisance. See Att.-Gen. v. Gas Light and Coke Co. (1877) 7 Ch.D. 217; Jordeson v. Sutton, Southcoates & Drypool Gas. Co. [1899] 2 Ch. 217; Colwell v. Mayor, etc., of St. Pancras [1904] 1 Ch. 707».

¹¹ "Criminal Pleading Evidence and Practice" 2002 παρ. 31-46

Μαρτυρία και Ανάλυση

Προς απόδειξη της υπόθεσης της Κατηγορούσας Αρχής, στην παρούσα κατέθεσαν στο Δικαστήριο τρεις μάρτυρες. ΜΚ1 η παραπονούμενη Μαρία Βουρή, ΜΚ2 η Μόνικα Κωνσταντίνου που απασχολείται στον Δήμο Λάρνακας και ΜΚ3 ο Μιχάλης Λοϊζίδης, μηχανικός περιβάλλοντος που κλήθηκε ως εμπειρογνώμονας.

Η ΜΚ1 ανέφερε πως η ανάπτυξη του πλυντηρίου αυτοκινήτων έχει επηρεάσει την απόλαυση της οικίας της και κατέθεσε όγκο εγγράφων επι το πλείστο αλληλογραφία που προηγήθηκε της καταχώρησης της παρούσας διαδικασίας με αρχές όπως η Επίτροπος Διοικήσεως, η Επαρχιακή Διοίκηση, ο Δήμος Λάρνακας, το Υπουργείο Εσωτερικών. Αντεξετάστηκε επί όλων των αναφορών της και ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στο Τεκμήριο 24 στο οποίο θα αναφερθώ πιο κάτω.

Η Μόνικα Κωνσταντίνου, ανώτερος τεχνικός επιθεωρητής που απασχολείται στην Τεχνική Υπηρεσία Δήμου Λάρνακας, ανέφερε στο Δικαστήριο ότι ενώ εκδόθηκαν διάφορες προσωρινές άδειες για το εν λόγω πλυντήριο αυτοκινήτων, εντέλει η υπόθεση παραπέμφθηκε στο ΣΥ.ΜΕ.ΠΑ το οποίο εξέδωσε αδεια κατα παρέκκλιση και αναμένεται να εκδοθεί από τον Δήμο Λάρνακας η πολεοδομική άδεια. Επιβεβαίωσε περαιτέρω ότι κατά καιρούς στις ανανεώσεις των προσωρινών αδειών έμπαιναν όροι για να ρυθμιστεί το ωράριο λειτουργίας του πλυντηρίου, να απομονωθεί η σκόνη που δημιουργείται και να απομονωθεί η ηχορύπανση που προκαλείται ενώ περαιτέρω επιβεβαίωσε ότι στις 19/06/19, σε συνεδρία της υπηρεσίας του Δήμου αναφέρθηκε ότι το πλυντήριο της Κ1 δεν είναι επιθυμητή για την περιοχή ανάπτυξης.

Ο ΜΚ3 αναφέρθηκε στη μελέτη που έκανε σε σχέση με την εκπομπή θορύβου και τα ευρήματά του, τα οποία αναφέρονται με λεπτομέρεια στο Τεκμήριο 43, έκθεση που ετοίμασε. Ως σημείο αναφοράς για τις μετρήσεις, ως το Τεκμήριο 43 φαίνεται, ο ΜΚ3 λαμβάνει την οικία της παραπονούμενης. Από τις μετρήσεις που διενήργησε σε συγκεκριμένη ημέρα και ώρα καταλήγει στα συμπεράσματά του, ότι δηλαδή ο θόρυβος που καταγράφεται είναι σε επίπεδο πολύ υψηλότερο του επιτρεπόμενου ορίου ως έχει αυτό καθορίζεται με βάση την Ευρωπαϊκή Νομοθεσία αλλά και σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Από την προαναφερθείσα μαρτυρία αντικειμενικά εξεταζόμενη, χωρίς δηλαδή να υπεισέρχομαι σε κρίση της αξιοπιστίας ως επιβάλλεται στο παρόν στάδιο, προκύπτουν τα ακόλουθα:

Η Κ1 λειτουργεί πλυντήριο αυτοκινήτων.

Το εν λόγω πλυντήριο βρίσκεται επί της γωνιάς Κέρκυρας και Ζακύνθου και λειτουργεί από το Σεπτέμβριο 2011. Όλες οι άδειες που έχουν εκδοθεί για την λειτουργία του πλυντηρίου 1 ήταν σε προσωρινή βάση και όλες από την Πολεοδομική Αρχή. Η Οικοδομική Αρχή δεν έχει προχωρήσει στην έκδοση καμίας άδειας. Οδηγίες για χορήγηση άδειας κατά παρέκκλιση δόθηκαν από το ΣΥ.ΜΕ.ΠΑ. σε χρόνο πολύ μεταγενέστερο της καταχώρησης της παρούσας υπόθεσης.

Ως εκ των άνω, κρίνω ότι έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως το πρώτο συστατικό στοιχείο του επίδικου αδικήματος και συγκεκριμένα ότι η Κ1 κατά τον επίδικο χρόνο διενεργούσε πράξη που δεν ήταν εξουσιοδοτημένη από τον Νόμο.

Απομένει να εξεταστεί κατά πόσο αποδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση και για το δεύτερο συστατικό στοιχείο του αδικήματος ήτοι ότι κατά συνέπεια της προαναφερόμενης πράξης της Κ1 προκλήθηκε ενόχληση στο κοινό κατά την άσκηση κοινών δικαιωμάτων. Ως φαίνεται από τα προαναφερθέντα στην έκθεση της νομικής πτυχής του επίδικου αδικήματος, προς στοιχειοθέτηση αυτού απαιτείται, η πράξη του κατηγορούμενου που γίνεται χωρίς να είναι εξουσιοδοτημένη από το νόμο, να είναι τόσο πλατιά διαδεδομένη σε έκταση ή αδιάκριτη ως προς την επίδραση της ώστε να συνιστά δημόσια και όχι ιδιωτική οχληρία. Με άλλα λόγια πρέπει να αποτελεί πράξη που επηρεάζει ή ενοχλεί ουσιωδώς τουλάχιστον μια τάξη του κοινού (*«a class of the public»*) δηλ. να είναι τόσο ενοχλητική ώστε να αφαιρεί με αισθητό τρόπο από την απόλαυση της ζωής και περιουσίας στην περιοχή της. Πρέπει επίσης να αποδειχθεί ότι πρόκειται για κατοικημένη περιοχή γιατί το κατά πόσο είναι οχληρία εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τον αριθμό των κατοίκων και την συγκέντρωση κόσμου στην συγκεκριμένη περιοχή, το οποίο αποτελεί ζήτημα πραγματικό. Δεν είναι απαραίτητο να αποδειχθεί ότι επηρεάζεται ουσιωδώς κάθε μέρος της τάξης αυτής του κοινού. Από τη άλλη όμως πρέπει να αποδεικνύεται ότι επηρεάζεται ουσιωδώς ένα αντιπροσωπευτικό τμήμα της εν λόγω τάξης.

Από την ενώπιον του Δικαστηρίου τεθείσα μαρτυρία η περιοχή είναι κατοικημένη, βρίσκεται στο κέντρο της Λάρνακας. Ως η MK1 έχει δηλώσει στην οδό της βρίσκονται πέραν των 20 οικιών και όλες κατοικούνται. Ήταν η θέση της μάλιστα ότι όλοι οι γείτονές της, καθώς και διαμένοντες στην οικία της οχλούνται από τη λειτουργία του πλυντηρίου.

Η MK1 όμως δεν παρουσιάστηκε ως εξουσιοδοτημένο άτομο ή αντιπρόσωπος της μικρής κοινότητας της γειτονιάς της MK1 ούτως ώστε να δώσει ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρία σε σχέση με την όχληση και των υπόλοιπων κατοίκων. Η μαρτυρία της είχε ως επίκεντρο την ενόχληση της ίδιας και των κατοίκων της οικίας της. Η δε αλληλογραφία την οποία κατέθεσε αφορά γραπτές επιστολές παράπονα της ίδιας με εξαίρεση το Τεκμήριο 24 που αποτελεί ένσταση που συνέταξε η παραπονούμενη και που προσυπογράφουν και άλλα άτομα και στην οποία γίνεται αναφορά και επί άλλων θεμάτων όπως της μείωσής της αγοραίας αξίας των ακινήτων των προσυπογραφόντων. (οι οποίοι αναφέρουν ως διευθύνσεις τους την οδό Κέρκυρας). Παρατηρώ όμως ότι ουδείς εξ αυτών ήρθε στο Δικαστήριο για να μαρτυρήσει σε σχέση με την όχληση. Η μοναδική επι τούτου μαρτυρία προέρχεται από την παραπονούμενη και μπορεί να στηρίξει μόνο την δική ης αναφορά όχλησης και των διαμενόντων στην οικία της. Συνεπώς μόνο από τη μαρτυρία της MK1 δεν μπορεί να καταδειχθεί ότι οχλείται μια τάξη του κοινού.

Πλέον δεν μπορώ παρα να επισημάνω ότι από την ίδια την έκθεση των λεπτομερειών των επίδικων αδικημάτων, η ίδια η παραπονούμενη θέτει ότι ως αποτέλεσμα της κοινής οχληρίας που η K1 δημιουργεί δεν μπορούσε από το 2011 μέχρι και την 9/10/17 να απολαύσει την ακίνητή της περιουσία.

Στρέφομαι τώρα στη μαρτυρία του MK3, η μαρτυρία του οποίου μπορούσε να είχε συνδράμει προς αυτήν την κατεύθυνση. Παρατηρώντας και μελετώντας προσεκτικά το Τεκμήριο 43 που έχει καταθέσει έκθεση του ιδίου, παρατηρώ ότι όλα τα σημεία μέτρησης που βασίζει τα αποτελέσματα και ευρήματά του σε σχέση με το όριο θορύβου έχουν γίνει από την κατοικία της παραπονούμενης και από συγκεκριμένα σημεία αυτής. Όταν δε ο ίδιος επέλεξε να καταγράψει τον θόρυβο που παρατηρείται κατά μήκους της οδού Κέρκυρας που βρίσκεται και η οικία της παραπονούμενης,

περιορίστηκε στην καταγραφή του σημείου από το οποίο σταματά η οχληρία (προς αντιαραθεση και μόνο των τιμών θορύβου, δηλαδή για να παρουσιάσει το όριο θορύβου που θα υπήρχε στην οικία της MK1 εάν δεν υπήρχε το πλυντήριο αυτοκινήτων) χωρίς να έχει προβεί σε μετρήσεις το από τυχαία άλλα σημεία της εν λόγω οδού για να καταδείξει από άλλες οικίες, το επίπεδο όχλησης του θορύβου που προκαλείται.

Η μαρτυρία του MK3 μέσω των μετρήσεων του θα μπορούσε ενδεχομένως να υποστηρίξει τη θέση της παραπονούμενης περί κοινής οχληρίας αν υπήρχαν μετρήσεις του εμπειρογνώμονα που να κατεδείκνυαν σε διάφορα σημεία άλλων οικιών το επίπεδο θορύβου. Όμως αυτό ουδέποτε έγινε και πραγματικά προκαλεί έκπληξη στο Δικαστήριο γιατί ο εμπειρογνώμονας αρκέστηκε και περιορίστηκε μόνο σε συγκεκριμένα σημεία της οικία της παραπονουμένης.

Από το σύνολο των πιο πάνω αναφορών μου, κρίνω ότι δεν έχει αποδειχθεί ακόμη και για σκοπούς εκ πρώτης όψεως υπόθεση ότι οι πράξεις της K1 από την λειτουργία του πλυντηρίου επηρέασαν ουσιαστικά έστω ένα αντιπροσωπευτικό τμήμα της τάξης το οποίο διαμένει στην περιοχή. Το Τεκμήριο 24 που προσυπογράφεται από άλλα άτομα αποτελεί μια ένσταση χορήγησης άδειας η οποία γίνεται και για άλλους λόγους πέραν της αναφερόμενης επ' αυτών όχλησης όπως μείωση της αξίας των ακινήτων και άλλα. Ουδείς όμως έχει προσέλθει ενώπιον του Δικαστηρίου για να δώσει τέτοια μαρτυρία.

Η διαπίστωση αυτή δημιουργεί κατά την κρίση μου εγγενή αδυναμία στην υπόθεση της κατηγορούσας αρχής, η οποία δεν μπορεί να ξεπερασθεί στο στάδιο της έκδοσης της τελικής απόφασης. Υπό αυτές τις περιστάσεις, η κλήση της K1 σε απολογία θα έδιδε στην Κατηγορούσα Αρχή την ευχέρεια να διορθώσει τις ατέλειες και τα κενά που υπάρχουν στη μαρτυρία της. Κάτι τέτοιο όμως δεν είναι αποδεκτό στο ποινικό μας δίκαιο, όπου η απόδειξη της κατηγορίας και κάθε στοιχείου που τη συνιστά βαρύνει εξ ολοκλήρου την Κατηγορούσα Αρχή και δεν επιτρέπονται υποθέσεις ως προς την ύπαρξη γεγονότων, όσο εύλογες και αν είναι ¹².

12 Λοϊζου ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 363

Η κατάληξη του Δικαστηρίου σε σχέση με την Κ1 συμπαρασύρει και την υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής για τον Κ2 ο οποίος κατηγορείται για συνδρομή. Έχοντας υπ' όψιν την πιο πάνω κατάληξη, παρέλκει η εξέταση με τα πολλά ζητήματα που έχει εγείρει η Υπεράσπιση στην ικανή της αγόρευση, όπως το ζήτημα της παραγραφής. Θεωρώ ότι ενασχόληση με τέτοια ζητήματα ισοδυναμεί με ακαδημαϊκή άσκηση και δεν προτίθεται να εμπλακώ σε κάτι τέτοιο.

Οι Κ1 και Κ2 αθλώνονται και απαλλάσσονται σ' αυτό το στάδιο. Η Κ1 στην κατηγορία 1 και ο Κ2 στην κατηγορία 2.

Ενόψει της κατάληξης μου και αφού πρόκειται περι Ιδιωτικής Ποινικής Διαδικασίας δεν υπάρχει κατά την κρίση μου κανένας λόγος να αποκλίνω από τον κανόνα ότι τα έξοδα ακολουθούν το αποτέλεσμα. Συνακόλουθα τα έξοδα, ως αυτά υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή σύμφωνα με τον **Περί Ιδιωτικών Ποινικών Υποθέσεων και Εφέσεων (Δικηγορική Αμοιβή) Διαδικαστικό Κανονισμό του 2004 (3/2004)** και εγκριθούν από το Δικαστήριο, θα καταβληθούν από την Κατηγορο στους Κ1 και Κ2 (ένα σετ εξόδων αφού είχαν κοινή εκπροσώπηση).

(Υπ.)

Ε.Ευθυμίου, Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής